

стичної роботи; залучення інвестицій в розвиток екстремальної туристичної індустрії. Вирішення розглянутих проблем вплине, як на покращення економічного, так і соціального розвитку країни.

1. Абрамов В.В. Перспективи розвитку екстремального туризму / В. Абрамов, К. Оплаканець // Вісник Харківської національної академії міського господарства. – 2012. – № 4. – с. 77–79.

2. Бабкін А.В. Спеціальні види туризму / А.В. Бабкін. - Ростов-на-Дону: Фенікс, 2008. - 252 с.

ТУРИСТСЬКО-РЕКРЕАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТА ОСОБЛИВОСТІ ГАСТРОНОМІЧНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Максюта У.В.

Науковий керівник – Гордієнко Т.В., асистент

Гастрономічний туризм як подорож з метою ознайомлення з національною кухнею країни або регіону, особливостями виробництва та приготування продуктів і страв, а також навчання і підвищення рівня професійних знань в області кулінарії доволі стрімко розвивається.

Розвиток гастрономічного туризму є перспективним, бо сприяє відродженню національних кулінарних традицій. Як самостійний напрям даний вид туризму став активно розвиватися в кінці 20 століття. Сьогодні гастрономічний туризм добре організований у багатьох країнах Європи. Щодо України - у нашій країні гастрономічний туризм поки тільки зароджується, і турів в чистому вигляді ще немає, але елементи гастрономічного туризму включають в інші основні програми.

На сьогодні гастрономічний туризм є дуже актуальним у Закарпатті, яке позиціонується як одна з провідних туристських дестинацій країни. Висока різноманітність, можливості поєднання декількох кухонь в одному маршруті утворюють благодатний ґрунт для створення незвичайних гастрономічних турів Україною. А високопродуктивне і багатогалузеве сільське господарство дозволяє проводити не тільки різноманітну, а й екологічної чистої сільгосппродукцію. Розміщення туристів гастрономічних турів може сприяти й невілованню сезонності сільського зеленого туризму. Одночасно давні традиції заняттям сільським господарством служать основою для розвитку подієвого туризму гастронома.

Також нашій країні регулярними стали щорічні фестивалі вареників і галушок (у Полтаві, Сорочинцях Полтавської області), вареників у Луцьку та Тернополі, міжнародний фестиваль дерунів у Коростені Житомирської області, народний фестиваль борщу «Борщ'ів» у місті Борщів Тернопільської області, гастрономічні фестивалі «Сливо-

вий леквар» у с. Геча Закарпатської області, «Галицька дефіляда» на Тернопільщині, «Фестиваль ріплянки» у с. Колочава та «Червене вино» в м. Мукачево Закарпатської області, гастрономічний фестиваль вина та меду «Сонячний напій» у м. Ужгороді. У с. Костилівка Рахівського району Закарпаття святкують щорічний фестиваль «Берлибашський банош», а також сирний фестиваль «Гуцульська бриндзя». Цікавим є щорічні фестивалі сала в м. Луцьку, а також конкурс-фестиваль різників свиней – гентешів у с. Геча на Закарпатті тощо.

Отже, гастротури, окрім прямих цілей – забезпечення відпочиваючих продуктами харчування, мають ряд важливих функцій – культурно-історичну (вивчення досвіду та практики споживання традиційної їжі для населення конкретної країни чи певного регіону), практично-пізнавальну (вивчення досвіду виробництва та споживання певних видів кулінарно-гастрономічної продукції), релігійно-етнічну (ознайомлення з культовими та національними практиками споживання певної їжі), інформаційно-комунікаційну (налагодження спілкування та обміну інформацією у процесі виробництва та споживання їжі), бізнесово-економічну (налагодження виробничих та торгівельно-обмінних зв'язків із виробниками традиційної їжі), практично-прикладну (обмін досвідом кулінарних традицій та технологій виробництва гастрономічно-харчової продукції, організація кулінарних конкурсів, семінарів-тренінгів, кулінарних шкіл та ін.). Таким чином, серед різновидів гастрономічних турів можна виділити: екскурсійні тури для гурманів – дегустаторів вишуканої та рідковживаної екзотичної їжі; ознайомлення з кулінарними традиціями відвідуваних країн тощо; спеціалізовані тури майстер-класи з приготування їжі; відвідування кулінарних та гастрономічних фестивалів, шоу, вистав.

Але слід звернути увагу на те, що просування гастрономічного туризму гальмується через низький рівень розвитку туристично-рекреаційної інфраструктури та незадовільний стан шляхів сполучення, невідповідність засобів розміщення світовим стандартам.

Отже, в Україні є достатньо великий потенціал для розвитку гастрономічного туризму, що може бути джерелом наповнення бюджету, створення нових робочих місць сприятиме відродженню національної культури та народних ремесел, розвитку малого та середнього підприємництва у сфері обслуговування та розширення тимчасової зайнятості в сільській місцевості; підвищенню зацікавленості подорожуючих до історії рідного краю, до вивчення культурних та гастрономічних цінностей українського народу тощо.

1. Особливості організації гастрономічних турів [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://turizmlirou.wordpress.com/2017/04/02/>

2. Перспективи розвитку кулінарного туризму [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://uastudent.com/perspektyvy-rozvytku-kuliranogo-turyzmu/>

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ ЗАМКОВОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Змійська А.І.

Науковий керівник – Гордієнко Т.В., асистент

У багатій історико-архітектурній спадщині України визначне місце належить пам'яткам оборонної архітектури-фортеця, замкам, оборонним храмам, міським укріпленням, що приваблюють туристів. Тому питання розвитку замкового туризму та підвищення його привабливості на національному та міжнародному рівнях є актуальним на сучасному етапі розвитку туристської галузі країни.

Перші сучасні публікації стосовно організації екскурсій по замках західного регіону України з'явилися у дев'яностих роках під час розпаду СРСР. Основні проблематичні аспекти розвитку замкового туризму досліджували такі вітчизняні науковці і вчені як: В. Харитонов, О.Лесик, Т. Палков, Г.Мунін, О. Мацюк, В. Грабовецький, І.Білецька та інші.

Найбільша кількість замків, фортець та оборонних монастирів збереглася до нашого часу на заході України (за підрахунками різних експертів приблизно 90% всіх замків і палаців держави) – Львівщині, Івано-Франківщині, Тернопільщині, Волині, Закарпатті та Хмельничині.

Замки Волині представлені Луцьким замком (або Замок Любарта, Верхній замок – один з найкращих і найдавніших на Україні), сьогодні є одним з фаворитів за привабливістю серед туристів), Острозьким замком (містить майже досконалі краєзнавчі музеї) та Новомалинським замком (один з найстаріших в Україні, проте на сьогодні залишилися лише художньо-атракційні руїни).

Окреме місце посідають замки Закарпаття (12 замків), історія яких окреслена періодом Х-XVI ст., а зведення зумовлено необхідністю охорони знаменитого Соляного шляху. Саме для цього і було збудовано Вишківський замок та Хустський замок, знаменитий своєю містичною господинею – бабусею графа Дракули. Цікавим як у археологічному, та і у туристичному плані є Середнянський замок Тамплієрів, дослідження якого нещодавно виявили численні підземні приміщення.

Туристичною візиткою Закарпаття є королівський Мукачівський замок «Паланок». Щороку його відвідує понад 100 тис. ту-